

Варшава, 17.08.2017 р.

Людмила Козловська
Голова Правління
Фундації «Відкритий Діалог»

Заява

Я заявляю, що у зв'язку з початком російської окупації Криму в березні 2014 року мій брат виїхав із Севастополя до Польщі разом з найближчими родичами, включно з його теперішньою дружиною. Тепер він проживає в США. Його повернення до Криму на цей момент неможливе. У грудні 2014 року він з дружиною не був у Москві – це було у 2013 році. Дійшло до маніпуляції: опубліковані тоді його дружиною фотографії належать до більш раннього періоду. Того ж дня вона опублікувала фотографії з багатьох інших місць, які вони відвідали раніше. Дата публікації може не збігатися з датою відвідування. На знімку з Москви його дружина не вагітна і т. д. Це викривлення. У 2003 році Петро Козловський продав усі акції компанії «Севастопольський маяк». Тому він не має жодного відношення до подій, участь у яких йому приписують, а саме – до виселення мешканців з квартир при заводі. Його головним бізнесом стала телекомунікація – інтернет і телефонія VOIP.

Незалежно від того, що зараз можуть показувати російські бази даних, мій брат не здійснює фактичного контролю над будь-якими справами в Криму. Підприємства, які йому належали, та інфраструктура були незаконно захоплені окупаційною владою у 2014 році. На міжнародній арені він намагається відновити втрачені активи або отримати відповідну компенсацію. Інформація про ці дії конфіденційна.

Не варто цілковито довіряти даним окупаційної і федеральної влади. Багато інформації могло бути автоматично скопійовано з українських архівів. Таким же чином російська влада видає паспорти усім мешканцям півострова, чийми даними вона володіє – часто без їхнього відома та без згоди. Росія вважає мене та мого брата своїми громадянами, але ми жодним чином не можемо на це впливати.

Варто наголосити, що Росія не є правовою державою, з величезний вплив на щоденне функціонування Криму пов'язаний з владою і взаємною боротьбою злочинних структур. Як старих, так і новоприбулих. В цих реаліях не дотримуються майнові права, видаються будь-які документи, спецслужби не контролюються, а бізнес-активи передаються з рук в руки. На жаль, меншою мірою це також було проблемою часів української влади – до 2014 року. Це варто враховувати при аналізі власності компаній і ділових відносин. До окупації мій брат підтримував різноманітні українські громадсько-політичні ініціативи, серед яких Помаранчева революція та Блок Юлії Тимошенко. Проте він ніколи не фінансував партію «Свобода». Він не має жодного відношення до «Російської партії пенсіонерів за справедливість». Ми не маємо впливу на рішення і вибір інших дорослих членів нашої родини, які залишилися в Криму. Вочевидь, це стосується і його колишніх

знайомих чи ділових партнерів. Окупація цілковито змінила умови життя і розділила мешканців Криму, розбивши багато родин.

Від 2006 року протягом багатьох років Петро Козловський підтримував «Севастопольську Полонію» як культурну ініціативу. Це не мало жодного зв'язку з теперішніми політичними поглядами її активістів. Також припускаю, що – як це трапляється у недемократичних державах або на контрольованих ними територіях – вона має бути дуже обережною у своїй діяльності. Ні я, ні мій брат ніяким чином не пов'язані з цим. Однак мені відомо, що нещодавня метушня навколо нашої Фундації спричинила допити з боку ФСБ голови «Полонії», особи похилого віку Тетяни Горностаєвої. Я побоююсь, що це негативно вплинуло на її здоров'я. Зараз вона перебуває в севастопольському шпиталі у важкому стані.

За станом здоров'я (поміж іншого – проблеми з зором) мій брат ніколи не служив у радянських або українських збройних силах. Всупереч ненадійній інформації, він ніколи не служив на флоті. Відповідно, Андрій Гросс не може бути його колегою по службі. Його немає на фотографії, про яку згадується у звіті Марцина Рея. На ній – інші люди.

Петро фінансово підтримував Фундацію «Відкритий Діалог» та закликав до цього інших осіб зі свого оточення. Тоді я протягом тривалого часу перебувала за кордоном і не мала з ними прямого контакту. Варто наголосити, що мова йшла про громадян України, які керувалися патріотичними мотивами, як і багато українців у той період. Це стосується і тих осіб, про котрих нещодавно повідомляли у сенсаційному тоні польські ЗМІ. Жоден подібний «переказ з Росії» не може бути можливим хоча б з огляду на обмежувальне законодавство цієї країни.

Так, наших кримських благодійників вже протягом кількох років можна побачити у звітах, і російські спецслужби, ймовірно, могли це перевірити. Проте існує дуже суттєва різниця між вказаною в них інформацією, що внесок був одноразовим у 2013 році (тобто, до окупації), і словами журналістів, що гроші продовжують надходити. Також різниця полягає у щоденному згадуванні їхніх прізвищ і у викритті їхніх ймовірних зв'язків на головних інформаційних каналах польського телебачення. Такі мудрування і штучно завищений інтерес для певних осіб просто небезпечні.

Це все, що я хотіла сказати з цього приводу. Мій брат не виступає публічно.